

en Ejendom skal give det og det Udbytte, enten den giver Indtægt eller ikke. I hvert Fald er jeg enig med det ærede Medlem i, at skal man beholde Bestemmelsen, maa der visse korrigerende Rettelser til, før den kan bruges.

Men det, som det ærede Medlem har mest imod, er jo en af Hovedbestemmelserne i Loven, Bestemmelsen om Erhvervsskatten, ligesom det ærede Medlem ogsaa, saa vidt jeg skønner, er mod Udvidelsen af Retten til at forhøje og nedsætte Indtægtsbeløbene, før Skatten beregnes. Naar Sagen er blevet taget op i Rigsdagen igen, er det jo ikke uden nogen Foranledning. Hvis man havde samme Opfattelse som det ærede Medlem, var godt tilfreds med denne Lov og fandt, at den har virket tilfredsstillende, var der ikke Anledning til at tage den op til ny Behandling. Men der har jo allerede meget tidligt og navnlig i de senere Aar været stærke Ønsker fremme om at faa den forandret, og naar man kan skønne, at disse Ønsker er berettigede, er det jo det rigtigste, synes jeg, at man tager Sagen op til ny Undersøgelse. Her er jo ikke Tale om at tage et Stykke, men hele Loven om den personlige Kommuneskat op til Behandling. Ønskerne har navnlig været to. Man har sagt, at med de Grænser, der hidtil var for Forhøjelse og Nedsættelse, Forhøjelse af indtil 25 pCt. og Nedsættelse af indtil 65 pCt., er man i Købstæderne ikke i Stand til at tilvejebringe en Skala, der virker nogenlunde jævnt glidende, men naar man kommer til Grænsen, hvor Forhøjelsen eller Nedsættelsen efter det frie Skøn hører op, og skal til at anvende Lovens almindelige Regler, bliver der et stort og uheldigt Spring. Dette mener man, kan afhjælpes noget, naar man har Ret til at gaa noget højere op med Forhøjelsen og noget længere ned med Nedsættelsen. Det er det, Forslaget gaar ud paa, og i samme Retning vil det virke, at man har faaet indført Fradrag for Børn. Det er det ene af de Motiver, der har været stærkt fremme, og som man har søgt at imødekomme. Det andet er den Klage, der har lydt med stor Styrke, og jeg synes med megen Berettigelse fra Erhvervskommunerens Side — og det er jo særlig Købstæderne — over, at efterhaanden som Kommuneskatten i Byerne bliver højere, er de største Skatteydere tilbøjelige til at flytte ud i en tilstødende Landkommune, hvor de kan nøjes med en meget mindre Skat, hvad der naturligvis atter fører til, at de, der bliver tilbage, maa betale saa meget mere, og der er Købstæder, hvor Forholdene tegner sig ret trykkende, hvis der fortsættes længe

paa samme Maade. I den gældende Lov er der ganske vist Regler om Erhvervsbeskatning, hvorefter Erhvervskommunen faar Del i Skatten, altsaa dog faar en Del Erstatning af den Borger, der flytter ud i en Landkommune, men det har vist sig, at disse Regler ikke har været meget virksomme, og det hele Udbytte af Erhvervsskatten har været forholdsvis ringe. Husker jeg ikke fejl, blev det i sin Tid, da vi syslede med disse Ting, opgjort til 150,000 Kr. for hele Landet. Derfor er Ønskerne fra den Side gaaede ud paa at faa disse Bestemmelser saaledes ændrede, at der kunde opnaas en noget større Virkning deraf, og det er det, der i dette Forslag søges imødekommet paa to Maader dels derved, at man giver Erhvervskommunen Ret til at beskatte den Indtægt, der falder i Kommunen af en Mand, der bor andetsteds, ikke som hidtil med $\frac{2}{3}$ af Byens Skatteprocent, men fremtidig med $\frac{2}{3}$ af Ligningsprocenten. Det vil for Byernes Vedkommende betyde ikke lidt, idet Ligningsprocenten der gennemgaaende er omtrent 50 pCt. højere end Skatteprocenten. Det samme er ikke Tilfældet paa Landet, der er Forskellen i Regelen ringe; undertiden falder de to Skatteprocenter sammen, og der er ikke faa Tilfælde, hvor Ligningsprocenten er lavere end Skatteprocenten, hvad der hænger sammen med Kildebeskatning og mange andre Ting. Den Forandring, der her foreslaas i Lovforslaget, vil altsaa betyde, at den Skat, som Købstæderne eller Erhvervskommunen hidtil har faaet som Erhvervsskat, vil kunne forhøjes omtrent med en Trediedel. Men den anden Bestemmelse, hvormed man har søgt at hjælpe paa Forholdene, er en Bestemmelse, som jeg synes, at den ærede første Taler var meget misfornøjet med. Den gaar ud paa at inddrage en hel Del mere under den mellemkommunale Beskatning end tidligere, idet Forslagets § 10 nu foruden den Række Erhverv, der er nævnt, og som ogsaa findes i den gældende Lov, har medtaget de Personer, som bor i en Kommune, men som er ansat i en anden Kommunes Tjeneste, naar de der har deres Arbejdssted, og endvidere enhver, der bor i en Kommune, men har sin Indtægt i en anden Kommune ved privat Virksomhed af forskellig Art, naar denne Indtægt udgør mindst 2,500 Kr. De skal kunne inddrages under Erhvervsbeskatning af disse Indtægter. Der er jo en Del navnlig yngre, ugifte Mennesker med ret gode Lønninger, der ikke bor i den Kommune, hvor de har deres Indtægter, men i en tilstødende Kommune, og de kan meget godt, forekommer det mig, være tjente med